

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

ZA ZMAGO DEJANSKE
DEMOKRACIJE NA SLOVENSKEM BO
POTREBNIH ŠE NEKAJ PETLETK.
Lev Detela

LETNIK IL 1:50

JANUAR-FEBRUAR-MAREC 1999.

ST.1,2,3 NO.1,2,3.

Lev Detela

RAZMIŠLJANJE

Dunaj

OB KONCU 20. STOLETJA NA PRAGU V TRETJE TISOČLETJE

LUSTRUM je bilo v starem Rimu ime za petletno obdobje v katerem je bilo mogoče uresničiti večje in zahtevnejše načrte. Dolgo trajne izkušnje tedanjih vodij starodavnega mesta in države so pokazale, da se v spletu petletnega časa razodenejo nekatere bistvene poteze družbe in njenih ljudi, morebitni vzponi ali padci javnega in zasebnega življenja, etična prenova ali moralni propad. Latinska beseda je povezana s pojmom svetlobe, oziroma luči

Skozi politične preplete se lahko določena nagnjenja zasvetijo v jasno določljivi razpoznavnosti in razčiščenju, če smo pripravljeni, da se pokorimo... Mogoča so dejavna razsvetljenja, pa tudi padci v temo iz stisk in senc.

Slovenski poveljni komunizem je zlasti v svojih prvih fazah slavil več "petletk obnove in dela." Toda tudi tedaj, ko se je obnavljalo, kar je razrušila vojna, se je rušila in skoraj raz-rušila zveza z nekdanjimi trdnimi vrednotami. Petletka obnove se je dogajala v maščevalnem času, ki je odpiral nove rane in podiral še tiste mostove do drugače mislečih ljudi, ki jih -kot po kakem čudežu- ni porušila vojna.

Jasno je, da je vedno znova, ob vsakem novem LUSTRUMU, potreben razmislek o naših življenjskih navadah in morebitnih razvadah. Spremembe imajo tudi svoje dobre strani. Ob njih je mogoče korigirati negativne tendence, ki jih tudi v starih obdobjih ni bilo malo in ki so s svojo večkratno ozkostjo ali netolerantnostjo sejele v srca slovenskih ljudi že daleč pred komunizmom netoleranco in preprič.

Komunistične petletke (ki so po prvem navdušenju sicer klavarno zamrle, a bi jih, če komunizma že daleč pred njegovim zlomom ne bi izvotlilo in zamašilo, lahko do njegovega nepričakovano hitrega konca v smislu starorimskega pojmovanja naštel devet), dobro ilustrirajo preoblikovanje "revolucionarnega udarništva" v nevarno ohlapno koristolovstvo in potrošniški karizem, ki pa je do konca v letu

1990 dovolj udaren, da udari in povozi drugače misleče ljudi. Postavlja jih na stranski tir, iz drugače usmerjenega katoliškega ali svobodomiselnega človeka naredi državljana druge vrste, bolj drzne "preventivno" ožigosa za "razredne sovražnike", slovenske ljudi, ki so morali zaradi svojega prepričanja leta 1945 zapustiti domovino, proglasi za sovražno emigracijo, o kateri širi napačne vesti ali pa jo ignorira.

Ob spremembah v letu 1990 pa bomo prav kmalu zaključili že drugi LUSTRUM raznovrstnih dobrin in slabih dogodkov v Sloveniji, ki se želi osvoboditi starih travm in prisil. Ali se ji bo to posrečilo?

Ilustracija skoraj desetletnega novega slovenskega obdobja kaže skoraj več senc kot svetlobe. Prvi dvoletni zagon demokratičnih sil slovenske pomladi se je ustavil takoj po kratkotrajni vojni za samostojno Slovenijo. Zdi se, da je stari komunistični aparat v sicer novi obleki in z nekaterimi mlajšimi obrazi druge in tretje komunistične garniture spretno izkoristil nastali položaj in amatersko naivnost politično neizkušenih demokratičnih sil. Te je znal lisjaško zaplesti v intrige, ki izpodnesejo tla pod nogami. To je storil tem lažje, ker si je velikokrat prisvojil finančna sredstva prejšnjega sistema. Vsaka oblast korumpira, še posebno tista, v kateri je premalo zavzetosti za jasno demokratično kontrolo družbenega življenja. Podoba je, da je sedanja slovenska stvarnost velikokrat preveč zamazana z nenačelnim pajdašenjem bistveno različnih sil, demokratov in nedemokratov, pri čemer se navadnemu, običajnemu Slovencu vedno bolj dozdeva, da v tej igri sil umiva roka roko in se vedno več "demokratov" začneja spreminjati v nasprotje tistega, kar je javnost od njih pričakovala.

V zapletenosti položaja slovenske politike, ki sicer sili v demokratično zahodno Evropske zvezo, a ni zrela za dejanske demokratične reforme javnega življenja, se redki, a odločni zagovorniki zares demokratične, svobodne, etično ozaveščene in tolerantne Slovenije

sprašujejo, kako naprej. Poleg nekaterih gospodarskih uspehov je vsem na oči še več neuspehov. Naraščajo socialne razlike. Uspešni se vedno bolj ločijo od "revežev". Vedno očitneje se

kaže, da v Sloveniji prevladuje enosmernost nekdanjega devetkratnega LUSTRUMA. Čuti se pomanjkanje kritičnega novinarstva, drugačnega opazovanja javnega življenja in nalog, ki bi jih država Slovenija morala v najkrajšem doglednem času izvesti, da bi zares ozdravela. Premalo je očiščevanja nekdanjih bolezenskih zablod. Še vedno je opazen "nesporazum" s katoliško Cerkvijo, ki je sicer del javnega življenja, a kot važen ne le verski, temveč tudi kulturno-zgodovinski in narodnotvorni dejavnik, premalo integrirana v vseslovensko življenje in premalo navzoča v neverskih medijih s splošno in vseslovensko usmerjenostjo.

Zato prav nič ne začudi, da nekateri slovenski pesniki in pisatelji kot na primer DRAGO JANCAR, VEDNO BOLJ DVIGAJO SVOJ GLAS IN OPOZARJAJO NA NEPRAVILNOSTI, KI BI JIH BILO TREBA ČIMPREJ POPRAVITI, DA BI SLOVENSKI NAROD ZARES OZDRAVEL. (ojačili mi, ured.)

Na to je opozorila tudi razstava *Temna stran meseca* v Cekinovem gradu v Ljubljani. Slovenija bo postala stabilna in zrela komaj tedaj, ko bo ozdravela pri koreninah. Šele tedaj, ko se bo sprostilo in demokratično zaživel "spodaj pri ljudeh" v družinah, med posamezniki, v stvarnem pogovoru med ljudmi, ko bodo zares neodvisna sodišča, šolstvo in javna občila, bo mogoče oblikovati strankarsko življenje na taki podlagi, ki bo omogočila bodočnost demokratične slovenske države v širšem mednarodnem sklopu. Do tedaj pa bo verjetno potrebnih še vsaj nekaj petletk, oziroma LUSTRUMOV, kot so stari Rimljani imenovali obdobje, iz katerega se da razbrati oblikovanje smernic, ki bodo pogojevale nadaljnjo življenje.

Sporočilo avtorjev razstave Temna stran meseca

Kratka zgodovina totalitarizma

V nedeljo, 31. januarja, se je v Muzeju novejšje zgodovine v Ljubljani, ko je še zadnji dan potekal v znamenju velikega obiska, končalo gostovanje razstave *Temna stran meseca* - kratka zgodovina totalitarizma v Sloveniji, ki smo jo začeli pripravljati pred letom in pol in je bila na ogled od 26. novembra lani. Razstavo si je v dveh mesecih ogledalo nekaj manj kot 12.000 obiskovalcev iz vse Slovenije in tujine. Že ta številka govori o upravičenosti njene postavitve. Nujnost tega dejanja pa se je po našem prepričanju izrazito potrdila tudi s širokim in intenzivnim odzivom v javnosti. Menimo, da so slovenska občila vsebino in namen razstave kakor tudi spremljajočega zbornika, ki ga je izdala Založba Nova revija, predstavljali korektno in izčrpno, da so časniki odprli svoje strani, televizijske in radijske postaje pa svoje programe sproščeni in ne glede na različne poglede za slovenske razmere strpni razpravi.

Čeprav se z nekaterimi ideološko intoniranimi odklonitvami našega soočenja s temno stranjo slovenske zgodovine ne strinjamo, menimo, da je summa spoznanj ob odmevih na razstavo pozitivna in velik obet za slovensko demokratično prihodnost. Očitki v obliki vprašanj, ki so se pojavljala na začetku, ali namreč takšno razstavo in razpravo sploh potrebujemo, so bili z velikim zanimanjem številnih pozornih obiskovalcev kakor tudi z mnogimi pisanji v celoti ovrženi. Avtorji sprejemamo kritiko, da nismo dovolj izčrpno zajeli vseh potrebnih vsebin in aspektov slovenskega totalitarnega obdobja. Vendar smo že na začetku opozorili, da kljub veliki količini zbranega, razstavljenega, objavljenega in komentiranega gradiva to ni celoten prikaz nedemokratičnih ravnanj režima, v katerem smo živeli. Pričakujemo in verjamemo, da bodo slovenski zgodovinarji, publicisti in pričevalci v naslednjih

letih odgovorili na mnoga vprašanja, ki jih razstava in zbornik puščata odprta, da bo tematika našla svoje muzejske rešitve in da se bo objektivna zgodovina tiskala tudi v šolskih učbenikih. Seveda si pri tem želimo, da bodo obravnavano temo in obdobje opazovali in ocenjevali ljudje, ki si bodo pri svojem delu postavili visoke kriterije resnice in demokratičnih načel. Totalitarizma namreč ni mogoče vrednotiti iz ideološkega in totalitarnega mišljenja in prakse, kar se je žal dogajalo v nekaterih odmevih na našo razstavo in zbornik. Močno upamo, da smo nekoliko utrli pot tistim prizadevanjem v slovenski družbi, ki želijo potegniti črto pod komunistično diktaturo in totalitarizem jasno razmejiti od demokracije in odprte družbe, v kakršni želimo živeti. V tem smislu še zmeraj pričakujemo jasno in slovesno dejanje razmejitve v najvišjem slovenskem demokratičnem

Dalje na str. 2

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates
\$15.00 per year
\$1.50 single issue
Advertising: \$0.45 per agate line

Member of Multilingual Press
Association of Ontario

Member of Canadian
Multilingual Press Federation

Owned and published monthly by Slovenian National Federation of
Canada

Marta Jamnik-Sousa, President 79 Watson Ave. Toronto, On
M6S4E2

Lastnik in izdajatelj Slovenska Narodna Zveza v Kanadi

ga. Marta Jamnik-Sousa, Predsednica

Edited by Editorial Board

Urejuje konzorcij Slovenska Država

Zastopnika:

Slavko Skobeme
Espana 1316
Custeiar (1712)
Prov. Buenos Aires
Argentina

Avguštin Kuk
16 Northfield Rd.
Scarborough. Ontario
M1G 2H4 Canada
T/FAX (416) 439-8387

TELEPHONE # (416) 766-4848
FAX # (416) 766-7088

Letna naročnina za: Kanado in ZDA \$15.00, za Argentino in
Braziljo po dogovoru; Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija in
druge države \$12.00 U.S. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno da bi se avtorjeva
naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in
izdajatelja.

Kratka Zgodovina

Nadaljevanje s str. 1

predstavnstvu, v državnem zboru, ki je ob tej preizkušnji
sramotno padel 10. decembra 1997, na svetovni dan
človekovih pravic.

Slovensko javnost bi radi obvestili tudi o dejstvu, da so
o Temni strani meseca pisali nekateri najuglednejši evropski
časniki, svoj odmev pa je našla tudi v številnih radijskih in
televizijskih programih na tujem. Nekateri tuji komen-
tatorji so posebej poudarili dejstvo, da se je Slovenija spo-
sobna odprto soočiti z zablodami svoje preteklosti.

To se nam zdi za vse nas pomembno spoznanje, ki bi ga
želeli zapisati tudi kot popotnico razstavi na njenih
gostovanjih v drugih slovenskih mestih. Konec februarja
bo razstava Temna stran meseca odprta v celjskem Muzeju
novejše zgodovine, za tem bo potovala v Gorenjski muzej v
Kranju, o njenih naslednjih postajah pa bomo v začetku
jeseni znova obvestili javnost.

Za avtorsko skupino Temna stran meseca

Drago Jančar, pisatelj
prof. dr. Vasko Simoniti, zgodovinar
prof. Janez Suhadolc, arhitekt
Alenka Puhar, publicistka
dr. Jože Pučnik, sociolog in filozof
mag. Milko Mikola, zgodovinar
Aleksander Zorn, kritik in urednik

Drago
Jančar

Znani slovenski pisatelj
Drago Jančar, ponedeljkov
gost na večeru Društva
slovenskih izobražencev
(DSI) v Trstu, je prebral
nekaj odlomkov iz svoje
novele Joyceov učenec, v
pogovoru z udeleženci
izredno dobro obiskanega
večera pa pojasnil ozadja in
nagibe, ki so ga s sodelavci
vodili pri pripravi razstave
Temna stran meseca.

Še vedno ni prave zavesti o
protipravnem delovanju
totalitarnega režima

NAROČILNICE ZA TEMNA STRAN MESECA
SPREJEMA NOVA REVIIJA d.o.o. Dalmatinova 1.
1000 Ljubljana p.p. 170, cena 14.700 SIT.

LEPA SI ZEMLJA SLOVENSKA!

"Drž. Enjavčeva koč" no. v osadju Škrlatica in Spik

SAMO DO NEKE MERE

Brez dvoma drži, kar pravi slovenski pregovor, da
resnica bode v oči. V slovenski javnosti resnica o
zlaganosti in zlonamernosti slovenske
"demokratske" levice in levičarskih oblastnikov ter
njihovem teptanju osnovnih človekovih pravic
prihaja vedno bolj na dan. Tudi njihova preteklost.
"Temna stran meseca" je samo en primer,
znamenit, pomemben in docela neovrgljiv. Vedno
bolj pronikla je zavest, da je vladanje nad
slovenskim ljudstvom polno nepoštenosti in da isti
zakoni ne veljajo za vse enako. Niti akademski
naslovi niso izvzeti: ker Andrej Rot ni zadosti
"pravi", mu vladna RTV ni hotela obnoviti mesto
direktorja radijskih programov, ki jih je sedaj
opravljaj povsem zadovoljivo, češ da nima dovolj
zadostnih akademskih spričeval, pa čeprav mu je
ljubljska univerza priznala naziv magistra
filozofije, kar je potrebno za mesto direktorja
radijskih programov. Okoliščine za njegovo
kasnejše imenovanje niso znane.

Samovoljnost vladanja brez ozira na zakone in
teptanje človekovih pravic zasluži najostrejšo
kritiko; najostrejšo kritiko pa zaslužijo še prav
posebno javna občila, ki ne le zagovarjajo včasih
zelo očitno nepoštenost, temveč prikazujejo celo
početje kot nekaj koristnega, mnogokrat kot žrtev
krivičnih očitkov. Očitkov je mnogo, a javnih in
glasnih ni zadosti. morda so najbolj utemeljeni
očitki iz strani katoliške Cerkve, ko pod vodstvom
nadškofa Rodeta mnogotere resnice javno in brez
ovinkov izpriča. IN RESNICA BODE V OČI. Zato
se boj proti Cerkvi bolj in bolj zaostrojuje. Več kot
zaostrojuje, presega vse mere dostojnosti, ne samo
proti nadškofu Rodetu, a najbolj krčevito proti
njemu.

Seveda je klevetanje in gonja proti Rodetu le
zunanja oblika trdovratne držbe in zagrizenosti
levice na Slovenskem, da obdrži zadnjo besedo v
vseh oblikah javnega življenja in prav posebno še
šolstva. Ne Cerkev in ne starši naj ne bi smeli

imeti nikakšen vpliv na to, kaj se v šoli uči in kako
naj se mladina vzgaja. Kot ves čas po koncu
vojne, o tem sme in mora odočati le komunistična
partija, resnični in dejanski nosilec oblasti na
Slovenskem. Prav malo teže ima uzakonjeno
dejstvo, da je vprašanje pouka o verstvih stvar
dogovora med državo in Cerkvijo, skrajna levica in
z njo resnična oblast hoče celo ta dogovor izničiti
ali pa uporabiti ali bolje izrabiti pri sedanjih
pogajanjih za novoveljavni dogovor med Cerkvijo
in državo. Sporazum - prepotreben in ključen pogoj
za sprejem v Evropsko Zvezo - pa je le malo več
kot pesek v oči, saj v njem ni dejansko ničesar,
kar ne bi Cerkvi pripadalo že po sedanji veljavni
zakonodaji, je samo osnova za morebitno bodoče
reševanje nerešenih vprašanj. V kolikor pa je
vladale pristala na nekakšna popuščanja, pa
skušajo občila ustvariti vzdušje, da so bili dogovori
med Cerkvijo in državo v nasprotju s slovensko
ustavo. Predvsem pa na področju šolstva ostane
vse pri starem, kar ponovno potrjuje, da je bil in je
Drnovšek sklepanju "koalicijskih pogodb" enako
kot njegova stranka, vedno neizprosni in
nepopustljivi prav na področju šolstva in vzgoje.

Levica, Drnovšek, Kučan, komunistična partija,
občila, OF in Borci in nomenklatura in še kaj, je v
resnici eno in isto. Neskončno jih moti, da kljub
vsej trdoživosti Cerkev najde pot, da se v javnosti
sliši tudi njen glas. Zato tako ognjevit napadi na
Cerkev, podtikavanja in očitki, smešenje in včasih
groznje. Občila ji zamerijo vse, kar napravi, netijo
javno nerazpoloženje, ker da počenja stvari, ki so
proti ustavi. Težko je razumeti, da so poročevalci
tako malo poučeni o Cerkvi, o liturgiji in cerkvenih
obredih, da ne bi vedeli za razliko med tem, kaj je
maša in kaj ni. In vendar so se zgražali nad mašo
na slovenskem poslaništvu v Švici, ki je ni bilo.

Levica pač hoče prikazati in povdariti v javnosti
svoj "prav", zato psovanje nadškofa in Cerkve kot
celote, češ, da je Cerkev "agresivna,

netolerantska, hujskaška in vulgarna." ki
predstavlja največjo nevarnost za ranljivo
slovensko demokracijo" (Dnevnik). Vse te besede
pa in trditve in še katera, ki bi jih ne spodobilo
zapisati veljajo najprej in v prvi vrsti za njih same.
Kot, da bi bila Slovenija demokratična! Škoda da
ni: škoda da ni pravna država, ker bi se Slovenci v
inozemstvu zares potrudili, da bi podprli slovenske
težnje, upe in prizadevanja v mednarodni javnosti.
Tako pa marsikdo stoji ob strani, če že ni docela
nasproten. Le kako naj kdo pričakuje, da se bo
slovenska politična emigracija z vneto zavzela za
članstvo Republike Slovenije v NATO! Tega se
zaveda Dimitrij Rupel, slovenski veleposlanik v
Washingtonu, o katerem je nekdo izjavil, da vabi k
sodelovanju samo komuniste. To sicer ne drži!

Vsekakor pa ostane samo vera, da bo Slovenija
uspešna v svojem nadejanju, da postane članica
NATO-a, ko pa gre za članstvo protikomunistični
atlantski zvezi, katere poglavitna osnova in smisel
je protikomunizem.

Za članstvo v NATO-u se Slovenija že dolgo
prizadeva. Ravno tako za članstvo v Evropski
zvezi, kjer ima Slovenija vedno manj
pristašev. Zato ji je tudi potreben dogovor s
Cerkvijo in morda samo za to. Za vitez pa od
časa do časa uporabijo Grmiča, nekdanjega
mariborskega pomožnega škofa, ki pa tudi sam
išče prilike, da lahko povdari svojo pripadnost
socializmu in komunistični OF ter se pokloni
komunistični partiji. Ni pa se hotel zavzeti, ko je bil
predsednik Celjske Mohorjeve družbe, za Jožeta
Strgarja, urednika Mohorjeve, ko bi mu bila
njegova pomoč dobrodošla in ni hotel v ljudočnostno
pozdraviti druge sodelavce. "Vsakokrat je imel
drugo obveznost". A dobra beseda Grmiča in o
Grmiču ne more nadomestiti javne podobe o
dobrih in urejenih odnosih med državo in Cerkvijo
na Slovenskem. Tudi do neke mere ne.
Nasprotno.

C. J. M.

TORONTSKA KRONIKA

Zima leta 1999 nam bo še dolgo ostala v spominu. V začetku januarja je na mesto zasula več kot en meter snega, kar se v teh krajih ob ontarijskem jezeru že sto let ni zgodil. Za več dni se je ustavilo vrvenje po cestah, dokler ni prišla mestu na pomoč vojska in prostovoljci iz vzhodne Kanade s traktorji in tovornjaki. Gore snega so se dvignile ob hišah in cestah.

Čez vso pokrajino je zaživela bela zimska idila iz starih časov... Po cestah so se igrali otroci brez skrbi, da jih podere drveči avtomobil, pločniki polni pešcev... Prvo zasneženo nedeljo je prišlo komaj 50 ljudi do obeh naših zasneženih cerkva k sv. maši.

Po dveh tednih je počasi steklo normalno življenje. Kupi snega v senčnih zakotjih, pa nas še danes, koncem februarja, spominjajo na "BIG TORONTO SNOW.". Tako je januar 1999 v vsakem oziru bil čas zimskih počitnic. Toda ne popolnoma...

10. januarja je v vrsti seminarjev (prvi je bil 6. decembra, nato 14. februarja, katerega se je udeležil veleposlanik dr. Božo Cerar, ki jih v zimskih mesecih prireja SLOVENSKI KANADSKI SVET, je dr. Peter Klopčič predaval o transportnih problemih Slovenije in nakazal na daljnosežne programe in načrte, ki bi postavili Slovenijo na eno najvažnejših prometnih postaj Evrope. Dr. Peter Urbanc je nadaljeval s pregledom slovenskega gospodarstva na pozitivni ravni.

Članice Katoliške ženske lige so svojo božičnico praznovala šele koncem januarja. Bilo je pristrčno srečanje. V februarju, ko je najkrajši mesec in najhujši mraz, se zbudi društveno življenje.

7. februarja je okoli 100 članov prišlo na občni zbor Slovenskega letovišča. Program je obsegal razlago davčnega zakona, ki ga je podal predsednik John Kuri in poročila odbornikov. Slovensko letovišče naši skupnosti mnogo pomeni. To je pokazal pustni banket v soboto 13. februarja pri Brezmadežni. 400 ljudi se je veselilo tega srečanja ob zvokih Planinskega kvinteta. Kdo so bili začetni garači in v kak namen je bilo zgrajeno, lahko berete v poročilu pok. župnika č. Janeza Kopača, na str. 7

12. februarja je v isti dvorani mladina, združena v folklorni skupini Nagelj, praznovala dan srčkov s plesom in družabnim večerom.

12. februar je spet zbral Slovence na proslavi Slovenskega kulturnega dneva v torontski cerkvi Našega Odrašenika. Slovensko ministerstvo za Slovence po svetu, skupno z veleposlaništvom v Ottawi, je za to priložnost predstavilo priznane glasbene skupine TRIO BAROCCO FORTE. Sopranistka Olga Gracelj, trobentar Stanko Arnold in organist Maks Strmičnik so izvajali skladbe evropskih mojstrov baročne glasbe in sodobnih slovenskih skladateljev. Polna udeležba na tem večeru je spričevalo naše narodne zavesti in spoštovanja kulturnih dobrin, ki smo jih ob Prešernovem dnevu deležni po predstavnikih države Slovenije. Sponzorji tega koncerta so bili: Vseslovenski kulturni odbor, Kanadska slovenska gospodarska zbornica, Slovenska župnijska hranilnica, Green Acres Motel, Glainbrook Stairs, Anthony Klemenčič, dr. Elisabeth Kocmur, Lake Foundry & Machine, Toronto Kitchen Equipment Ltd., Wallwood Furniture Ltd., Whiz- a Top Linen, Zenkovič Vincent.

14. februarja so zborovali člani Krekove hranilnice pri Brezmadežni, SKS pa je na svoj februarski seminar pri Mariji Pomagaj povabil veleposlanika dr. Božota Cerarja, ki je govoril o pomenu diplomacije v meddržavniških odnosih Slovenije v Evropi in Ameriki. Marija Markež je v drugi točki podala nekaj smernic pri vzgoji otrok v tujini.

V petek 19. februarja smo v dvorani Brezmadežne slovesno sprejeli novega častnega konzula Slovenije za Kanado, g. Jožeta Slobodnika in mu čestitali k visokemu imenovanju. V novi službi ga je posebno toplo pozdravil rojstni brat France, župnik pri sv. Gregoriju v Hamiltonu. Za to priložnost so obširno dvorano napolnili Slovenci iz Toronta in okolice, Hamiltona in celega Niagarskega polotoka. Program na prireditvi sta vodila dr. Tone Kačnik in Marija Ahačič.

Novo imenovani častni konzul je v svojem pozdravnem nagovoru izjavil, da bo opravljal svoje delo objektivno in nepristransko in pozival Slovence na sodelovanje.

Nedelja 28. februarja bo dan občnega zbora Doma Lipa, ki se pripravlja na gradnjo novih prostorov.

Že prihajamo v pomladni mesec marec. Dnevi se daljšajo, sonce že višje se vzpenja po nebu in nas čez okenske šipe ogreva.

Za 7. marec je napovedana velika misijonska tombola pri Brezmadežni v pomoč našim misijonarjem v širnem svetu, posebno Tomažu Mavriču in Lojzetu Letonji v Sibiriji.

Od zemskega življenja pa so v tem času odšli po plačilo k Stvarniku duhovnik Franc Mihelič, Kristina Štih, Franc-Jože Borštnik, Franc Kreže in Ana Hočevnar v tragični nesreči. Naj žive v večni pomladi!

Anica Resnik.

If you're concerned about the Year 2000 Bug...

"Together, we can beat the Bug!"

No one has all the answers.

But we can help.

Your computer

When the year 2000 rolls around, your personal computer could get confused. It could start to read the year 2000 as the year 1900. Essentially, that's the Millennium Bug. Lots of other electronic devices could catch it too, but your computer is the most vulnerable. Hardware, software, operating systems, data — all could be affected. So could printers, modems, and scanners. We can show you how to test your computer for possible Year 2000 difficulties. And we can help you to find out which products and suppliers are Bug-free.

Your finances

Canada's banks, other deposit-taking institutions and related organizations such as VISA, MasterCard, and the Interac Association expect to have their technology fully prepared. They are developing back-up systems and contingency plans to deal with any unforeseen events. If you have questions, you should contact your financial institution.

Your household appliances

You probably don't have to worry about your appliances. The Bug will hit only those that depend on dates to work properly. If you can unplug an appliance and then turn it back on without having to reset anything, it should be OK.

None of your equipment should stop working altogether. But timing devices could be a problem on some VCRs, fax machines, security alarms, digital thermostats, answering machines, and video and digital cameras. We can help you to get Year 2000 information supplied by appliance retailers and manufacturers.

Your car

Manufacturers say it is highly unlikely that the Bug will cause car problems. We can show you what several of the major car manufacturers have to say about the Bug and their products.

Don't wait until you have a problem to begin finding out about the Year 2000 Bug. Start now! **Watch for the Millennium Bug Homecheck guide in your mailbox.** For more information call:

1-800-270-8220

TTY: 1-800-465-7735

Or visit us at:

www.canada.gc.ca

Canada

VABIMO VAS
NA
POMLADNO SREČANJE
Z
MAJORJEM P. BARREJEM
GROFOM N. TOLSTOJEM IN ŽENO GEORGINO
IN NJEGOVO EMINENCO KARDINALOM DR. A. AMBROŽIČEM
V CERKVENI DVORANI BREZMADEŽNE
V NEDELJO 21. MARCA 1999 OB 12:30,
739 BROWN'S LINE, TORONTO
POHITITE Z REZERVACIJO, KAJTI POVPRASEVANJE JE VELIKO,
DA NE BOSTE RAZOČARANI!
DRUŠTVO: **TABOR**
VSTOPNINA ODRASLI \$30.00! BLAŽ POTOČNIK TEL: 416-259-6202

KJE JE SLOVENSKA POMLAD?

Dolgo že opozarjam, da je Liberalna demokracija Slovenije tista stranka, ki je glavni dedič nekdanjega komunističnega imperija v Sloveniji. LDS je, če uporabimo izraz gospodarske sfere, klasična by pass firma.

Združena lista je kot neposredni dedič Zveze komunistov Slovenije samo sopotnik LDS. ZL naj bi pobrala večino kritik takrat, ko se kritizira nekdanji komunistični režim (naj gre za gospodarstvo ali za človekove pravice), LDS pa bi pri tem ostajala kot relativno čista oziroma neobremenjena stranka. Kot taka se tudi kaže, saj je njen predsednik Janez Drnovšek nekajkrat izjavil, da njega zanima samo sedanjost in prihodnost, za preteklost pa ne more in ne misli odgovarjati. O totalitarni preteklosti se je – v ta namen seveda – nekajkrat celo javno kritično izrazil. To je naredil zato, da bi bila razlika med LDS in ZL v javni podobi čim bolj jasna, prav tako pa tudi razlika med njim in Milanom Kučanom. Njuna podoba v javnosti je skrbno negovana. Značilnost te podobe je, da naj se ne bi prav dobro razumela in da naj bi bila celo politična tekmeča. To podobo so seveda skozi več let zgradili vsi, ki oblikujejo javno mnenje. Tej podobi so nasledili celo mnogi na pomladni strani. V resnici pa gre le za spretno režirano igro, saj sta Milan Kučan in Janez Drnovšek, politično gledano, eno in isto. Oba sta vodilni kader postkomunističnega imperija. Sta politična enojajčna dvojčka, ki imata svoje vloge skrbno razdeljene. Eden pokriva eno sfero, drugi pa drugo in tako imata kontinuiteto v igri dva človeka, Kučana, ki se ga drži njegova partijska preteklost (kritike o komunistični preteklosti naj bi zato letele predvsem na njega) in Drnovška, ki naj bi bil s to preteklostjo neobremenjen in kot tak tudi sprejemljiv za koalicijske povezave z desnimi strankami (termina desno in levo seveda uporabljam z vsemi zadržki, ki ta dva termina v specifičnih slovenskih razmerah spremljata).

Spomladi 1992, ko se je rušilo Lojzeta Peterleta kot predsednika vlade, je Drnovšek kot tak uspel, uspel je takrat tudi s pomočjo vodilnih ljudi (takrat sicer že razpadajoče) SDZ, kot tudi s takrat skromno SDSS. Toda (kot takemu) se je že januarja 1993 (potem ko je že nekaj mesecev prej počistila na Slovincu) pridružila Peterletova SKD. Takrat je bila v vladi celo ZL, za katero je Peterle trdil, da ga ne zanima, saj z njo nima sklenjene koalicijske pogodbe. Kot da je to pri stvari karkoli pomenilo!

In ta obrazec sožitja traja še danes; najprej torej štiriletni mandat sodelovanja LDS in SKD, zdaj pa v novem štiriletnem mandatu podoben obrazec med LDS in SLS. Osem let torej! Janez Drnovšek je torej sprejemljiv partner in celo partner, ki se mu lahko podredimo. Sam seveda nisem pristaš poudarjenega kritiziranja dogajanja leta 1991 in 1992, saj menim, da ima vsak pravico, da v tistih prvih časih dela tudi napake. Toda nekaj drugega je kasnejše obdobje, ko so bile te napake že povsem razvidne in bi lahko bile (oziroma bi morale biti) poučne za marsikoga. V tem smislu je današnji položaj še bolj razviden, saj je izkušenj še več. Prav tako je bilo že januarja 1997, ko so potekali pogovori o novih koalicijah. Odločilni politični dejavnik na Slovenskem je torej že osem let LDS. Osem let smo tudi že priča zelo izenačenim volilnim rezultatom med desnico in levico in v takšni situaciji velika stranka odigra pomembno vlogo. Ne samo, da načeloma ona dobi prva v roke mandatarstvo ter s tem prvenstvom manevrski prostor za snubljenje koalicijskih partnerjev, ampak je tudi v človekovi naravi, da najmočnejši privlači.

Zato se moramo pomena te slovenske megaltranske LDS jasno zavedati. Njena pozicija je pomembna tudi zato, ker jo volijo mladi in ima tako tudi prihodnost. Poleg tega je njena ideologija liberalizem, ki je ena glavnih ideologij modernega sveta (na nek način celo nadidologij, saj se lahko pod njeno kapo skrrije marsikaj).

Očitno je torej, da je edino "zdravilo" za LDS, da se znajde v opozicijski vlogi. Samo opozicijski položaj (položaj poraženke torej) bi to megalstranko oslabil. Najprej bi jo zapustili številni karieristi, ki so se pilepili nanjo samo zato, ker je stranka močna in so v njej videli svojo perspektivo, potem pa bi se počasi odvrnil od nje tudi tisti del volilcev, ki vedno podpre močnejšega oziroma zmagovalca. Ta del volilcev sicer ni velik, je pa ravno tolikšen, da je lahko pri krhkem razmerju med levico in desnico odločilen.

Edina alternativa temu (da se LDS spravi v opozicijo) je seveda sodelovanje z LDS. Toda tako SKD kot SLS sta s LDS sodelovali tako, da pomladni projekt s tem ne le da ni imel nobene koristi, ampak je imel od tega sodelovanja samo škodo. Ena od možnosti je sicer bila, da bi dve pomladni stranki (v najboljšem primeru

vse tri) šli v koalicio z LDS, vendar je veliko vprašanje, če bi LDS oziroma postkomunisti v to privolili. Prepričan sem, da bi privolili samo v primeru, če res ne bi bilo prav nobene druge možnosti. Za komuniste je bilo vedno značilno, da so bili izraziti prilagodljivci in pragmatiki, seveda samo takrat, ko ni bilo drugih možnosti in so vedno paktirali s komer koli, samo da so čim bolje preživeli. Zato je bil komunizem tudi toliko desetletij na oblasti v tolkih deželah sveta v tem iztekajočem se dvajsetem stoletju. Za komuniste ni bilo nikoli nobenih ovir, nobenih zdržkov, nobenih načelnosti in niso poznali nobenega sramu. V Sloveniji so komunisi po letu 1990 svojo dediščino skrili pod termin liberalizem.

Najboljše bi torej bilo, če bi pomladni tabor dosegel takšno razmerje sil, da bi se LDS kot glavni komunistični dedič znašla v opozicijski vlogi. Toda glede na volilne rezultate zadnjih parlamentarnih volitev je to (bilo) zelo težko doseči. Volilni rezultat je v državnem zboru dal razmerje 45 proti 45. Ne bom se spuščal v to, kako so nato potekala pogajanja za sestavo vladne koalicije in kdo je bil pri tem aktivnejši in spretnejši. Toda to je bila očitno levica, ki je v prvi fazi ob volitvah mandatarja uspela kupiti poslanca desnice (SKD) Cirila Pucka, s čimer se je razmerje spremenilo v 46 proti 44 v korist levece. Ker pa je za postkomuniste bolje, če uspejo na svojo stran pridobiti kakšno stranko s desnice, kot pa da bi vladali sami, poleg tega pa samo z minimalno večino v državnem zboru, so se – kot še januarja 1993 – lotili tega projekta. Če so januarja 1993 uspeli z SKD, so za rešitev v sedanjem mandatu uspeli pri SLS. S tem, ko so pridobili eno od pomladnih strank, so dosegli predvsem troje; razbili so pomladni tabor ter ga s tem pomembno oslabil, doma in po svetu se kazejo kot demokrati, poleg tega pa so si v državnem zboru zagotovili solidno večino. SLS so posebej močno vezali nase s tem, da so ji podarili (na prvi pogled) veliko ministrskih mest, predsedniku stranke Marjanu Podobniku pa razmeroma ugodno pozicijo, na kateri se veliko ukvarja s protokolarnimi zadevami in nima posebne odgovornosti za karkoli. Za nameček je tudi njegov brat Janez Podobnik dobil pomembno pozicijo.

Toda bolj kot to je pomemben razkol v pomladnem taboru. S tem, ko je bila pomlad pahnjena v opozicijo in ko je bila razklana, je to samodejno povzročilo

cel spekter negativnih procesov znotraj pomladnega tabora. Ljudje (volilci) so bili že tako ali tako več kot dovolj razočarani s prejšnjim dogajanjem, ko je SKD omogočala razmeroma mirno vladanje postkomunistom. Ponovitev tega obrazca je pri marsikom samo še sodu izbila dno in je bila za marsikoga takšen udarec, da je razočarano obrnil hrbet svoji volilni pravici. Še huje kot to je povročitev medsebojnih obtoževanj za nastalo situacijo. Toda: Slovenija je majhna in to očitno potencira pri ljudeh prizadetost in zamerljivost; drugače si namreč ni mogoče razlagati, kako to, da se ljudje čutijo tako hitro prizadete in potem gojijo tako močne zamere. In to tudi pri ljudeh, ki bi se morali zavedati te specifične slovenske situacije, da smo majhni, da je zato malo možnosti, da je malo potencialnih kadrov in s tem rešitev in da bodo prej ali slej s kom morali sodelovati. Tudi upošteva to je nerazumljivo, kako si nekateri, ki so v politiki, privoščijo kritiko in celo nizke udarce proti tistim, za katere je skoraj neizogibno znano, da bodo z njimi morali kdaj v prihodnosti sodelovati oziroma bo od njih imeli korist. Že nekaj časa je znanih nekaj naravnost osupljivih tovrstnih primerov. Naj morda navedem samo en primer, ki je za prihodnost pomladne koalicije kar precej pomemben. Ko je SLS v začetku februarja 1997 tako nenadoma prelomila svoje besede in se pridružila postkomunistični koaliciji, smo bili seveda mnogi razočarani in tudi jezni. Razumljivo je, da smo takrat to svoje razočaranje tudi izrazili. Toda manj razumljivo je, da so se potem napadi na SLS oziroma na najožje vodstvo te stranke nadaljevali. Manj razumljivo zato, ker je SLS, kakor koli obrnemo, naravni partner v pomladnem taboru in si glede na vse dosedanje volilne izide uspeha pomladnega tabora brez te (ali katere koli od treh pomladnih strank) ne moremo obetati. In namesto, da bi po tistih prvih kritikah (ki bi jih seveda vodstvo SLS moralo razumeti in zato vzeti v zakup) po nekaj mesecih s tem početjem prenehali in potem poskušali v pozitivni smeri, so se napadi na SLS nadaljevali in zdaj trajajo že dve leti. SDS in SKD bi morali svojo ergusijo usmeriti predvsem v dve smeri, prvič povzročiti in poglobljati razdor med koalicijskimi partnericami LDS in SLS, in drugič SLS bi morali hkrati ob tem snubiti nazaj v pomladni tabor.

Prav zato sem pred enim letom napisal analizo, v kateri sem hotel opozoriti

predvsem na to, da je volilna baza SLS specifična in da torej napadi na SLS te stranke oziroma njenih volilcev ne bodo omajali v tem, da te stranke ne bi več podpirali (in da bi se volilni glasovi SLS prelili k ostalima pomladnima strankama). Opozarjal sem na to, da ti napadi SLS samo še bolj odzivajo v stran od SDS in SKD in s tem od pomladnega projekta in ga poslednično še bolj vežejo na postkomunistični projekt. Res da bi SLS na naslednjih volitvah lahko izgubila kakšen odstotek, toda tudi če bi se njen rezultat razpolovil, bi bilo to še vedno dovolj, tako za SLS kot za postkomuniste, da bi tudi po naslednjih volitvah ponovili sodelovanje na oblasti. Ne gre namreč pozabiti, da imajo postkomunisti (Drnovšek) zdaj v rezervi ("v opoziciji") ZL in SNS, ki bi če bi SLS po naslednjih volitvah zgubila nekaj svojih poslanskih mest, lahko vskočili.

Tudi Marjan Podobnik je že nekajkrat izjavil, da je za SLS sodelovanje v vladi dolgoročni interes.

Poleg tega gredo tudi volilni trendi med desnico in levico vztrajno v škodo desnice.

SLS je na volitvah leta 1990 podprlo 135,808 volilcev, leta 1996 pa 207,000. Dve leti kasneje, na lokalnih volitvah leta 1998, se je število volilcev res razpolovilo, saj jih je za SLS glasovalo samo še okoli 101,000, toda stranka je še vedno dobila 12 odstotkov glasov, to pa tako njenemu vodstvu kot postkomunistom omogoča razmeroma mirno vladanje naprej.

Pomembno vprašanje je, zakaj je skupnega kandidata SDS in SKD Jožeta Bernika na zadnjih predsedniških volitvah volilo kar 176,000 volilcev manj, kot pa leto prej ti dve stranki skupaj (stranki sta dobili 274,934 glasov, njun predsedniški kandidat pa samo leto kasneje le 98,996)? Kje so ostali vsi ti volilci? Zakaj večina od njih ni šla na volitve? Prav ta pokazatelj nas opozarja, da se je v tem letu moralo zgoditi nekaj hudega, da tako enormno

število volilcev SDS in SKD ni podprlo njunega skupnega kandidata. Verjetno je, da je kakšen od njih volil Cerarja ali celo Kučana, toda še vedno nam ostane številka, ob kateri bi se morali pošteno zamisliti. To obnašanje v volilnem telesu pomladnih strank se odraža tudi pri drugih volitvah. Po volitvah državnih svetnikov smo lahko prebrali, da bi med predstavniki lokalnih interesov izmed vseh 22 lahko pomladne tri stranke dobile kar 18 svetniških mest, če bi nastopile enotno, tako pa so jih le 11. Tudi pri volitvah ljubljanskega župana konec leta 1997 se odraža podobna slika. Ljudje raje ostajajo doma, kot pa da bi šli na volitve, zato so kandidati "levice" zbrali skupno kar 66 odstotkov, oba pomladna predstavnika pa le 31 odstotkov glasov. V drugem krogu je predstavnica kontinuitete Vika Potočnik dobila 56 odstotkov glasov – in postala županja, pomladni predstavnik Anton Jeglič pa 44 odstotkov. To je v primerjavi s prvim krogom sicer precej boljši rezultat, toda pomembna je zmaga.

Kot vidimo, so številke naravnost alarmantne. **Apatija ljudi oziroma volilna abstinenca je tako huda, da bi se že samo pri tem podatku morali pošteno zavedati, kje smo in se vprašati kako naprej.** Lokalne volitve konec leta 1998 nam sliko samo še bolj utrjujejo. Tako je zdaj že jasno, da se razmerja med strankami znotraj pomladnega bloka niso bistveno spremenila. Tu mislim predvsem na dvoje. Prvič, SLS je sicer nekaj odstotkov izgubila, toda še zdaleč ne toliko, kot si je to morda marsikdo želel in kar so mnogi celo pričakovali. 12 odstotkov glasov je namreč za SLS, ki je v zadnjem letu doživljala nenehne afere in medijske napade, ki je pokazala veliko svojih napak (in seveda pred tem razdrla pomladno koalicijo in postkomunistom omogočila oblast), za stranko s takšno hipoteko namreč izjemen uspeh. Volilno telo SLS je nekaj posebnega (saj če ne bi bilo, ne bi volilo te stranke, ampak

kakšno drugo; saj so imeli ti volilci na razpolago še vedno dve drugi možnosti, SKD in SDS)! in to volilno telo bo v veliki meri podpiralo to stranko ne glede na to, kaj se bo dogajalo. Poleg tega je SLS dobila izjemno veliko županov, največ od vseh strank, pri številu občinskih svetnikov pa je celo druga najmočnejša stranka. To je pri vodstvu stranke še povečalo samozavest in(samo)iluzijo, da so pomembna stranka in da so na pravi poti. Toda kljub temu ali se čemu drugemu se te stranke nikakor ne more oziroma ne sme odpisati, ampak se mora do nje voditi pozitivna politika.

Če bi pomladne stranke bile povezane, če bi sodelovale in če bi šle na volitve v Ljubljani s skupnim uglednim kandidatom, potem skoraj z gotovostjo lahko trdimo, da bi bil župan iz njihovih vrst. Leta 1990 je v Ljubljani zmagal Demos. Res, da je bila takrat občina večja, z obširnim podeželskim zaledjem, toda volitve bi se lahko odvijale za pomladni blok v Ljubljani ugodneje, če bi nastopal enotno (kar ne bi povzročalo volilne abstinence) in če bi imel dobre kandidate. Že lokalne volitve 1994 so vodile v poraz, saj takrat France Bučar prav gotovo ni bila tista osebnost ki bi postrgala vse desne glasove. Mnogo jih je celo odbila. Na nadomestnih volitvah leta 1997 in na rednih volitvah leta 1998 pa je pomlad šla na volitve razceplena. Na primer Anton Jeglič, predstavnik SDS za ljubljanskega župana, je prav gotovo dober kandidat, toda možnost bi imel le, če bi bila pomlad povezana, kar bi povzročilo pri volilcih zagotovilo, da se splača iti volit.

Na lokalnih volitvah leta 1998 so stranke levice (LDS,ZL,Desus,SNS) vLjubljani dobile 46,818 glasov, pomladne stranke pa 29,221 glasov; kandidati za župana levice so pobrali za 64.32 odstotkov glasov (na nadomestnih volitvah leto prej v prvem krogu 66 odstotkov, v drugem krogu pa Vika Potočnik 56 odstotkov), predstavnika

pomladnih strank pa le še 33.63 odstotka (leto prej 31 odstotkov, v drugem krogu pa anton Jegič 44 odstotkov). Še huje je novo razmerje v mestnem svetu, saj je od 45 svetnikov levica dobila 29 svetnikov, pomladne stranke pa le še 16, medtem ko je bilo v prejšni sestavi razmerje med levico in desnico še izenačeno. **Katastrofalen poraz torej!**

Druga značilnost, ki se kaže z lokalnimi volitvami, je da se je SDS spet prebila "le" do 16 odstotkov glasov, enako torej kot pred dvema letoma na parlamentarnih volitvah. To nam jasno govori, da si samo toliko Slovencev (16 odstotkov) želi oziroma podpira korenitejšo spremembo. In da si jih torej kar 84 odstotkov ne želi oziroma podpira ali se zadovoljuje z obstoječim stanjem!

Kot vemo, je na prvih volitvah leta 1990 zmagala koalicija Demos. Potem ko je ta razpadla, je šlo samo še navzdol, čeprav to nikakor ne bi bilo nujno.

Leta 1994 so na lokalnih volitvah tri pomladne stranke dobile 45.18 odstotka glasov, stranke kontinuitete pa 37.88 odstotka.

Na parlamentarnih volitvah leta 1996 so pomladne stranke dobile 45.13 odstotka glasov, leve pa 43.58 odstotka.

Na letošnjih lokalnih volitvah se je pomladni trojček ustavil pri 40.06 odstotka glasov, levica pa je dosegla že 40.97 odstotka.

Pri tem moram posebej opozoriti, da volitev v veliki občini Koper letos ni bilo, tam pa ima levica absolutno večino, kar bi razmerje med desnico in levico še povečalo v prid levice.

Ali drugače: Leta 1994 je desnica (SDS, SLS, SKD) vodila pred levico (LDS, ZL, Desus, SNS) za 7.29 odstotka, leta 1996 se je prednost zmanjšala na 1.55 odstotka, leta 1998 pa je levica prehitela desnico vsaj za 0.91 odstotka (in to brez Kopra !). Tu treba dodati še podatek, da jih tudi med tistimi okoli 12 odstotki glasov, ki so jih

Dalje na str. 8

PROBLEMI SLOVENIJE

Tone Študel

1. Resnica in sprava

Resnicoljubnost in pravičnost zahtevata, da se znanstveno pregleda in popravi zgodovina dogajanj v Sloveniji med in po drugi svetovni vojni. Sedanja verzija zgodovine je pisana v stilu pripovedke o Pridnem Janezku in Hudobnem Mihcu.

Pred kratkim sem listal po knjigi "Zgodovina Slovencev", izdani leta 1979. Knjiga obsega skoraj 1000 strani, zadnjih 300 strani je posvečenih dogajanjem po letu 1939. Pisanje, kateremu so v glavnem avtorji univerzitetni profesorji, je en sam slavospev komunistični stranki in njenim voditeljem, ki so s svojo ideologijo ustvarili na vseh področjih, "raj na zemlji". V demokratičnem okolju, bi bilo tako enostransko pisanje absolutno nesprejemljivo, posebno ne izpod peres univerzitetnih profesorjev. Zgodovina v 45 letni dobi diktature je pristranska propaganda, ki jo je nujno potrebno preurediti na resnično znanstveni in objektivni podlagi.

Nikjer ni omenjeno, da so se Vaške straže formirale proti komunističnemu terorju med podeželskem prebivalstvom šele potem, ko so komunisti pobili nad 1000 Slovencev, katere so sumili, da so proti njim. S takimi poboji so komunisti načrtno ustrahovali prebivalstvo in ga prisilili v sodelovanje. Bebler je l. 1944 izjavil ameriškemu zveznemu oficirju, da je potrebno najmanj pol leta za pripravo enega okraja, predno lahko tam ustanovi trajno bazo. Slovensko podeželje ni nikdar v svoji zgodovini izkusilo takega terorja, niti za časa turških napadov ne. Obramba proti komunistom je nastala med ljudstvom spontano in je bila reakcija na zločine komunistov.

Da so komunisti začeli z OF samo zato, ker so hoteli po vojni uvesti komunizem, je tudi razvidno iz dveh dejstev:

- Do nemškega napada na Rusijo so slovenski komunisti sodelovali z Nemci, ki so takrat imeli pakt s Stalinom.
- Do vaških straz, domobranstva in nacionalne garde, ne bi nikdar prišlo, če ne bi komunisti ubijali ljudi, ki se niso strinjali z njihovo ideologijo.

Interesantno je dejstvo, da so začeli komunisti v zadnjem času uporabljati nelogično frazo o obstoju dveh resnic.

Noben narod ne more dopustiti, da bi bila njegova preteklost neresnično predstavljena. Komunisti se zavedajo, da bo objektivna zgodovina prinesla na dan grozote, ki so jih izvedli nad Slovenci, in da so s tem imeli samo en cilj: prevzeti oblast po vojni. Gotovo je, da niso prinesli nobene

svobode; obratno, ustvarili so najstrašnejšo dobo v zgodivini slovenskega naroda.

Resnična sprava je možna, če bo zgodovina medvojnih in povojnih dogodkov prikazana objektivno. Celo južna Afrika je nedavno ustanovila posebno komisijo z imenom: "Truth and Reconciliation". Upajmo, da se bo Slovenija izkazala, da je vsaj toliko kulturna in poštena, kot Južna Afrika. Taka komisija je nujno potrebna Sloveniji. Verjetno bi bil umestno dobiti kakega tujega profesionalnega zgodovinarja, da bi sodeloval kot razsodnik slovenski komisiji "Resnice in sprave".

V dolgoročnem interesu Slovenije je, da bo pouk zgodovine od osnovne šole do univerze v resnici objektivni. Bodoče generacije morajo imeti jasno sliko, ne samo, ker je resnica nenadomestljiva, ampak da bodo vedele, da se kaj takega ne sme več ponoviti. Umestno bi bilo uvesti v slovenske šole tudi poseben predmet, ki bi predstavil elemente prave demokracije. Zadnjih 45 let so bili Slovenci "politično zgrajeni" le v komunizmu, kar je antiteza demokracije. Iz pisanja v sobotni prilogi "Dela", je razvidno, da je še mnogo Slovencev okuženih po komunizmu.

Brez sprave, ki bi sledila zgodovinski preizkavi medvojne pa tudi povojne dobe pod komunizmom, bo slovenski narod hromel, namesto da bi po razčiščenju zgodovine prešel v spravo.

2. Povrnitev zaplenjenega premoženja

Povrnitev zaplenjenega premoženja originalnim lastnikom, med katerimi je tudi katoliška cerkev, je še vedno neresen problem. To je celo v primerih kjer je lastnina identificirana. Iste vrste problem obstoja v ureditvi obveznosti do lastninskih certifikatov. To odlasanje povzroča negotovost glede končne rešitve in obenem preprečuje dohodek lastnikom. Največji problem pa obstoji v dejstvu, da so podjetja, ki naj bi bila denacionalizirana, še vedno v rokah stare uprave. Ta uprava obstoji iz bivših partijcev, ki se okoriščajo in s tem zmanjšujejo vrednost podjetij. Komunisti tako postajajo kapitalisti potom direktne kraje ljudske lastnine. Končni rezultat tega je, da sedanja elitistična plast nekdanjih partijcev postaja skupina bogatašev, ki bo z tem kapitalom imela dominanten vpliv v sferi politike. Spremljevalec dr. Bučarja na obisku v Kanadi, leta 1990, je že takrat napovedoval to situacijo.

Dalje na str. 6

DVE NOVI KNJIGI LEVA DETELE

LEV DETELA, slovenski pisatelj na Dunaju, je pri Mohorjevi založbi v Celovcu tik pred Novim letom izdal obširen zgodovinsko fiktiven roman *JANTARSKA ZVEZA* o stari Evropi in njenih tedanjih ljudeh, naših morebitnih prednikih. Knjiga je izšla v priljubljeni zbirki DRUŽINSKE VEČERNICE.

Skoraj istočasno pa je na Dunaju pri založbi za mednarodno literaturo LOG izšla zbirka osmih Detelovih literarnih esejev. Avtor razmišlja o slovenski in mednarodni literaturi, o stikih med različnimi narodi in njihovimi kulturami, o preteklosti, polpreteklosti in duhovnih ciljih, ki si jih moramo zastaviti v prihodnosti. Nemška knjiga ima v prevodu naslov NEPOČESANE MISLI od drugod prišlega opazovalca.

To je že trideseta samostojna knjiga slovensko in nemško piscočega avtorja, ki izdaja na Dunaju tudi literarno revijo LOG (do sedaj je izšlo osemdeset stevil) in posebno književno zbirko moderne usmerjenosti.

JANTARSKA ZVEZA
Fiktivni zgodovinski roman.

Obsežno delo Leva Detele na slikovit, rahlo arhaičen način pripoveduje o sloviti jantarski poti, o trgovcih, ki so se podali na to neskončno potovanje in o ljudstvih, s katerimi so se srečevali.

Dogajanje je postavljeno v čas rimskega vojskovodje Gaja Julija Cezarja, torej tudi v čas Brutusa, Vergila in ostalih zgodovinskih osebnosti. Ti so del umetniškega tkiva tega romana. Delo je tudi neke vrste potopis dvatisoč kilometrov dolge poti, vse od Vicenze v Italiji, preko današnje Slovenije, dela severne Hrvaške, čez Madžarsko, Avstrijo, Slovaško, Češko, Poljsko, pa tja do Koenigsberga (Kalinigrada) v Baltiku.

Tekst se bere kot realističen in hkrati fantastičen roman o starih Venetih, domnevnih prednikih današnjih Slovencev. To je tudi roman o silni ljubezni med trgovcem Zarnom, doma iz Zovice pri današnji Vicenzi, in mladenko Deveno z Jantarske obale na severu Evrope. Ob njiju pa se srečujemo še s celo galerijo več in manj pomembnih romaneskih junakov. Fascinirajo nas mitologije ljudstev, ki so živela ob jantarski poti. Podrobni opisi in posamezna imena dokazujejo, da se je pisatelj lotil te snovi studiozno in da je gotovo veliko časa prebil v raznih arhivih. Suhoparne ugotovitve zgodovinarjev je spretno prelinjal v odlično literaturo, ki se lahko bere tudi kot pustolovni roman o prigodah in zablodah arhaičnih časov. Seveda pa je to takšne vrste pustolovski roman, ki zadovolji najbolj preproste bralce kot tudi poznavalce umetniško polnokrvne literature.

Napačno bi bilo, če bi sklepali, da je roman *JANTARSKA ZVEZA* nekakšna literarna potrditev hipotez venetologov, recimo M.Bora, J.Savlija in I. Tomažiča. Pred apologetsko literarno "ilustracijo" nekaj zgodovinskih teorij se pisatelj rešuje s prefinjeno distanco in celo ironijo, ki pa vseeno dokončno in apriori ne odklanja ničesar in ničesar ne zanika. V tem je prijetna širina in blaga odprtost tega velikega romana.

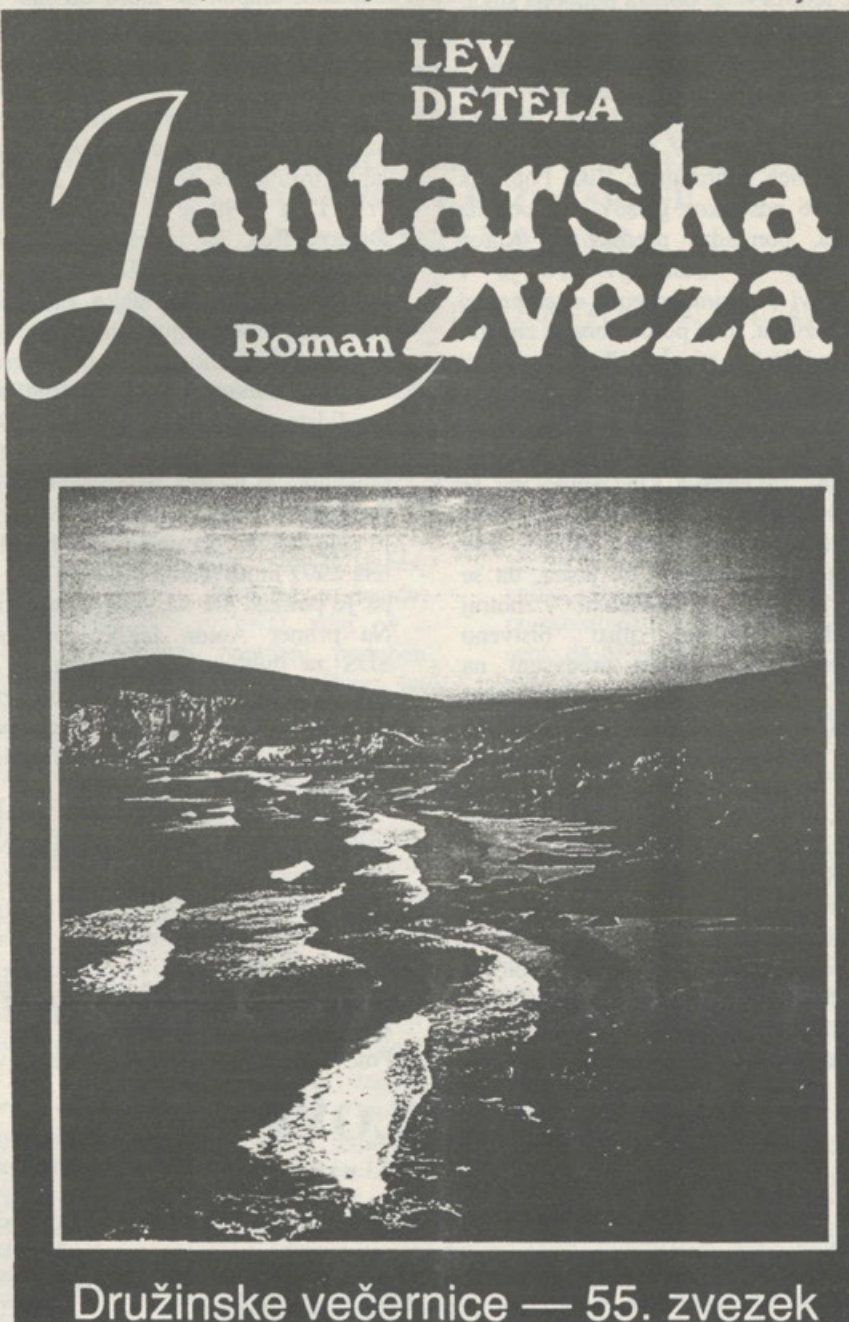
Bogat knjižnji dar slovenski šoli.

Koncem novembra se je oglašil pri slovenski šoli Sergej Gresserov, ki je kot mlad fant prišel v Toronto s starši in sestro Nino. ko sem ga vprašal, če je Peter Gresserov, ki je bil glavni koreograf in baletni učitelj pri ljubljanski operi njegov oče, je odgovoril, da je njegov sin in živijo v Torontu že od leta 1951. Oba starša sta že umrla pred leti, Sergeju pa tudi žena Ira pred petimi leti. Oče Peter je kot 22 letni mladenič prisel v tedanjo Jugoslavijo leta 1922 kot elektrotehnik. Med študiranjem pa ga je balet ponovno pritegnil, postal je od leta 1924 prvi baletni solist in nato vodil državno baletno šolo vse do leta 1951. Poročil je ljubljansko dekle Cirilo Bervar ter imel z njo sina Sergeja in hčerko Nino. Ker se ni strinjal z levičarskim režimom, je v družino emigriral v Kanado leta 1951. Sin Sergej ima namreč namen preseliti se v Vancouver, zato je podaril 8 zabojev slovenskih knjig naši knjižnici, ki je s tem zelo obogatela. Avtorji teh knjig so znani pisatelji F.S. Finžgar, Josip Stritar, Ivan Cankar, France Bevk, Tolstoj, Josip Jurčič, Janez Trdina in še drugi znani književniki.

Njegov oče Peter je vzljubil slovenski narod in je v knjigi "MOJA LJUBA SLOVENIJA" opisal svoje delo v slovenskih operah od leta 1924-1951. Knjigo je izdala državna založba Slovenije v letu 1985, štiri leta po njegovi smrti. Knjigo je uredil njegov prijatelj dr. Henrik Neubauer.

Ob koncu izrekam iskreno zahvalo g. Sergeju Gresserovu v imenu slovenske šole v New Torontu.

Blaž Potočnik, ravnatelj.

Pisatelju in pesniku ob njegovi
šestdesetletnici iskreno čestitamo!
Uredništvo in Uprava S.D

PROBLEMI SLOVENIJE

Nadaljevanje s str. 5

4. Demografska bodočnost Slovenije.

Pred tremi leti je v Sloveniji število smrti začelo presegati število rojstev. Dolgoročno je to indikator, da bo število Slovencev začelo padati in da bo eventualno zmanjšana delovna sila morala vzdrževati še višji odstotek starejšega prebivalstva. Slovenci bodo v nevarnosti, da polagoma izginejo iz obličja zemlje.

Nanizal sem nekatera dejstva, ki na žalost kažejo, da je v gradnji prave demokracije naša rodna Slovenija precej zaostala, četudi je situirana tako blizu srednje Evrope. Eden od važnih vzrokov je, da nekomunistične stranke v Sloveniji niso imele ljudi, ki bi bili poučeni o političnih strategijah, da bi si tako zasiguralo mesto, ki jim bi pripadalo po padcu komunistične ideologije.

Demokratski svet se zaveda, da je bil sedanji predsednik Slovenije še pred desetimi leti vodja slovenske komunistične partije in da je bil sedanji ministerski predsednik zadnji predsednik Jugoslavije. To ni najboljšo vodstvo za ustvarjanje demokracije.

Našteti problemi ovirajo Sloveniji hitro in urejeno pot v pravo demokracijo. Tema je zelo obširna in je zato vredna, da se jo nadalje obravnava v diskusiji, saj je med prisotnimi mnogo rojakov, ki lahko dodajo svoja mnenja.

Hvala lepa

Posebnost dela je tudi v slogu in jeziku. Jezik je obarvan s starinskimi, že davno pozabljenimi besedami, ob katerih se zdrzemo, kakor da bi se nam za hip prebudil praspomin. Pripoved je mirna, tekoča, iz nje začutimo žlahtno prastarost, lahko bi rekel, da kar duh tistih časov.

Jančarska zveza je stvaritev močne in zrele ustvarjalne osebnosti. Dragoceno je dvoje: zgodovinsko mitološki in umetniški naboj dela.

(Lev Detela, *JANTARSKA ZVEZA*, roman, 452 strani; Mohorjeva založba, Celovec-Ljubljana-Dunaj, SIT 2940

Marjan Tomšič (Koper)

LEV DETELA, ki živi življenje dunajskega samohodca in neke vrste kulturnega neuradnega glasnika izseljenske, zamejske, zunajmatične slovenske zavesti, je na 460 straneh *JANTARSKE ZVEZE* dosegel svoj izpovedni vrh. V jeziku, ki je satirično, zgodovinsko in epsko obarvan in poteka v širokih valovih stavčnega ritma, je izrazil nekaj prvin, ki so dragocene in kljub že dognanemu načinu pripovedovanja (fizični dogodki) kraji, čas, doba, spektakelska predstaviteljnost dogajanja - skoraj podoba Finžgarjevemu Pod svobodnim soncem) - temelji v slovenski biti.

Smo Slovenci del tistih rodov, ki so pridli na križišče Evrope izza Karpatov, kot je to dokazovala proruska zgodovina?

Naša sončenja ob Alpah imajo globlje civilizacijske pečate, ne da bi iskali dokaze v venetski teoriji. Izziv ostane.

Drugič nas roman popelje v dobo pred Kristusom, ko sami še nismo imeli svojega zgodovinskega samozavedanja in nas umesti med najstarejše evropske narode, ki danes čakajo, "da jih Evropa sprejme".

Jantarska zveza je tudi geografska vez s civiliziranim svetom, v katerem se naši predniki oplajajo, saj vodi simbolična "trgovska pot" od Italijanske Vicenze v severni Italiji prek Soče, Save - pri Ljubljani, Drave pri Ptuj, skozi Panonijo, Srednjo Evropo, do današnje Poljske in Jantarske obale, ruskega Kleninigrada. To je prav tisto ozemlje, ki je sedaj v ospredju svetovnega dogajanja, na pragu novih duhovnih silnic, v prehodu iz enega v drug sistem.

Zgodovinska prvina je v poljudnem fabuliranju in dogodkih Julija Cezarja in mogočnega imperija pot do mnogih ljudstev, ki so se vojskovala pod njegovo zastavo in so sedaj v svojih državah del svobodne Evrope.

Humorne, satirične, groteskne prizore in norčave zgodovinske preokrete nam piosatelj LEV DETELA predoči sugestivno, včasih zariše lepoto pokrajine na pesniško lirični način.

Jantarska zveza je knjiga dvogovorov, spraševanj, hlastnih iskanj dokazov o izvoru, koreninah, kulturi, jeziku; ob potovanjih pustolovščinah in usodnih bojih. Dejstvo, da je Rim zadušil marsikateri rod. V tem velikem kotlu nastajajoče civilizacije so utonili številni jeziki in narodi.

Avtor jih obuja, kliče v zavest in išče sebe, svojo izseljensko usodo v temeljni zavezanosti slovenstvu, za katero se v vsem svojem umetniškem opusu bori v nemškem in slovanskem prostoru. Bojec, in svez, svojski in eruptiven.

Knjiga, ki jo je avtor zasnoval, bi bila vredna prevoda tudi v druge jezike, na ozemlju katerih so do danes izglodale reke svoja korita: Piave, Donava, Morava, Visla...

Ivan Cimerman (Ljubljana)

Papež znova obiskal SLOVENIJO

Papež Janez Pavel II. bo 19. septembra ob devetih zjutraj prispel v Maribor in v katedrali vodil bogoslužje ob posvetitvi blaženega Antona Martina Slomška. V Rim se bo vrnil proti večeru.

DR. RANC KRAMBERGER, mariborski škof je v izjavi zapisal, da bo obisk svetega očeta nekaj izjemnega, saj podobne enodnevnne obiske papež opravi le v Italiji. Zato ga Cerkev in verniki sprejemajo kot dar Sloveniji pred vstopom v tretje tisočletje in kot izraz papeževe izredne naklonjenosti do našega naroda in Cerkve na Slovenskem.

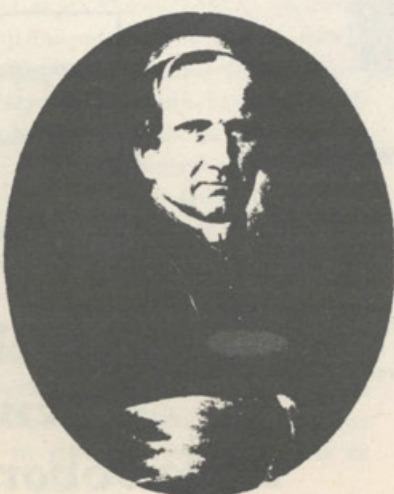
Slovesna maša bo predvidoma ob betnavskem gradu, tam se bo lahko ob cerkvi zbralo več kot 250 tisoč ljudi. Kot poroča vatikansko poročilo (vatikanski glasnik Joaquim Navaro Vats) je dejavnost Antona Martina Slomška povezano z željo, da bi slovenski narod na enakopravni ravni uvrstili v družino evropskih narodov. A.M.Slomšek je bil mariborski škof 16 let, od 1846 do 1862. V tej vlogi je sredi avstro-ogerskega cesarstva, med prvimi zagovarjal evropsko vlogo svoje dežele, ki je omišljala svobodno sodelovanje med ljudstvi in spoštovanje jasno določene narodne istovetnosti. Vendar pa njegove besede niso takoj obrodile sadov. Slovenija je bila najprej vključena v Veliko Srbijo, nato v kraljevino in končno v federativno republiko Jugoslavijo. Šele pred kratkim - **povdarja vatikansko poročilo - je Slovenija ponovno pridobila svojo neodvisnost in papež Janez Pavel II. je takoj želel izkazati svoje spoštovanje pogumnemu škofu, že na pragu svetništva, ko je obiskal njegove ljudi leta 1996. Tedaj je molil na Slomškovem grobu v mariborski katedrali In prav tam je papež sporočil, da se proces Slomškove beatifikacije bliža koncu.**

Povzeto po Stojan Spetič.-Žarišče.

Papež Janez Pavel II bo letos, 19. septembra pri Betnavi (bivšem domu KATEHISTK, vzgojiteljic slovenskih deklet) proglasil škofa

**A.M. SLOMŠKA
ZA BLAŽENEGA.**

\$11.5 billion more is a real shot in the arm for our healthcare system.

Healthcare is Canadians' most cherished program. That's why over the next five years, we're committing an additional \$11.5 billion to healthcare.

This investment will provide the provincial and territorial governments with substantially more money to deal with critical healthcare concerns, such as emergency room delays and waiting lists for surgery. At the same time, we're investing \$1.4 billion into other health priorities like prevention and research for new treatments and cures.

Canadians deserve a healthcare system they can depend on. We know there's still a lot of work to do, but we're committed to getting the job done, no matter what it takes.

Budget '99

A STRONG BEGINNING TO A LONG TERM PLAN

For more information about the 1999 Budget or on other Government of Canada programs and services call 1 800 O-CANADA (1 800 622-6232) TTY: 1 800 465-7735 or visit our Web site at www.canada.gc.ca

Canada

NASE DOLŽNOSTI DO SLOVENSKE SKUPNOSTI V TORONTU

V zadnjih letih je zavladoval med Slovenci v Torontu in okolici tesno razmerje glede uporabe cerkvenega Slovenskega letovišča v Boltonu. Mlajša, ekonomska generacija, ki stopa v upravo, ko se iz nje umikajo starejši politični emigranti, nima pojma kdo so bili pionirji in začetni garači tega priljubljenega projekta in v kak namen je bil ustanovljen. Da zapremo nastalo vrzel, si dovoljujemo ponovno objaviti članek, ki ga je v Božji Besedi leta 1979 objavil tedanji, a sedaj pokojni župnik pri Mariji Brezmadežni, č.g. Janez KOPAČ, C.M. ki je po skoraj 20 letih še vedno veljaven. S to objavo želimo opozoriti novoprišlece na moralno dolžnost kazati tem pionirjem več spoštovanja s tem, da jih ne ovirajo pri njihovi uporabi letovišča. (up. ured.)

Dolžni smo, da to, kar smo s tolikimi napori zgradili, ostane naše in za tiste namene, za katere smo gradili. Nihče nam ni pomagal, ko smo prihajali v Kanado. Z lastnimi rokami smo morali vse zgraditi, pa naj bodo to naše cerkve, dvorane in ostale gospodarske, kulturne in verske ustanove. Nikjer ni bilo Slovenske izseljenske matice, nikjer odborov za kulturno zamenjavo in podobno. Na milost in nemilost smo bili prepuščeni samim sebi; še blatili so nas pred kanadskimi oblastmi in pisali po Rodni grudi in v Izseljenskem koledarju, da za nas ni bodočnosti v Kanadi. In še danes zamolčujejo vse, kar so protikomunistični Slovenci v Kanadi storili. In naj bi sedaj verjeli, da nam res dobro hočejo, ko na primer poleg slovenskih šol, ki jih že imamo, ustanovljajo še svoje, ko prihajajo k

nam prirejat silvestrovanje, da so tako finančno prizadete naše slovenske organizacije, da se ponujajo slovenskim letoviščem, naj se z njimi povežejo in da je Slovensko letovišče treba uničiti, ker je tam sama politika?

Vem, da so tudi plemeniti ljudje med onimi, ki prihajajo k nam iz Slovenije. Nekateri tudi iskreno žele, da bi bil med nami tu in onimi v domovini več resnične kulturne in družbene povezave, a na žalost je v ozadju vsega tega politika komunističnega režima. To se je pokazalo tudi sedaj, ko sem bil kot verski predstavnik slovenske skupnosti v Torontu zavrnjen na pragu domovine, medtem ko so istočasno Nemci v trumah šli na ogled slovenske domovine.

Zaželen-nezaželen: besedi, ki toliko povesta. O da bi bili Slovenci skoraj drug drugega zaželeni, da bi po 35 letih bratomorne vojne začeli iskati med seboj povezave in sprave! Kajti premajhen in premaloštevilčen narod smo, da bi se še delili med zaželene in nezaželene, da bi se zapirala pot v domovino takim, ki z vsem srcem živijo in delajo za domovino, odpirala se pa na široko tujcem in celo takim, ki skušajo nas domovino potujčiti.

Janez Kopač, C.M.
Božja Beseda, 1979

KJE JE SLOVENSKA POMLAD?

Nadaljevanje s str. 5

na lokalnih volitvah letos pobrali razni neodvisni kandidati, kar precejšen del pripada levici.

Glavni razlog za upadanje volilnega telesa pomladnih strank je neenotnost med pomladnimi strankami, kar je pri mnogih volilcih po sedmih letih povzročilo toliko razočaranj, da ne gredo več na volitve. Na predsedniških in nadomestnih volitvah konec leta 1997 in na lokalnih volitvah konec leta 1998 je volilna abstenenca očitna in bi morala povzročiti zvonjenje alarmnih zvoncev pri prvakih pomladnih strank.

Tudi o politiki kompromisa (tudi pragmatizma) treba nekaj reči. Do zdaj se je k politiki kompromisov zatekala le levica. Desnica je šla v kompromise le kot pridružen član levemu mandatarju. To, da bi kdaj tudipomladni tabor

uporabil podoben obrazec, kot ga je po letu 1992 vedno do zdaj uporabljala levica, se še ni zgodilo. Levica je v političnem kompromisu videla več različnih nivojev koristi (močnejša podpora v državnem zboru, podoba širine v javnosti in v tujini, razcepljeni pomladni blok). Ali se ne bi morali tudi iz tega nekaj naučiti?

Na Poljskem so se na desnici končno uspeli spametovati in so sprtost in razdrobljenost (kar 40 desnih strank) uspeli potisniti na stran, sestaviti koalicijo in na volitvah zmagati. Potem ko je ze kazalo, da je ideja Solidarnosti dokončno poražena, postkomunisti pa znova trdno v sedlu. Podobno je bilo tudi na Madžarskem in tudi v nekaterih drugih nekdanjih komunističnih vzhodnoevropskih državah.....

Katero koli področje v Sloveniji pogledamo, povsod se bohotijo dediči nekdanjih komunistov. Medijski prostor

je danes bolj zaprt kot je bil na primer v drugi polovici 80. let, še tiste poslednje ostanke poskušajo zadušiti. Šolski sistem je prava trdnjava stare komunistično-liberalistične miselnosti. Pravosodni sistem je neučinkovit. Ustavno sodišče so prenovili s samimi pravovernimi kadri. V vojski so razmere neurejene, prav tako tudi v notranjih zadevah. Tako rekoč vsa velika slovenska mesta so po letošnjih volitvah spet trdno v rokah postkomunistov, I glede na to, kako težko je premagati stare župane, bi ob obstoječi politiki bili na naslednjih volitvah poskusi pomladnih strank za popravni izpit skoraj povsod usojeni na poraz.

Morda kdo "čaka", da se bo gospodarstvo sesulo ali da nas bodo iz zahodnih integracij povsem skritizirali in da bo to pognalo ljudi na ulice. To je seveda račun brez krčmarja, saj se nekaj tako radikalnega ne bo zgodilo, pa tudi

slovenska mentaliteta je takšna, da se množično ne bo (več) uprla oblasti. Že če samo pogledamo ljudi, ki so šli protestirat v zadnjih desetih letih. Protestna energija se je izčrpala in danes bi tudi ob večjih ekscesih težko privabili na ulice večje število demonstrantov. Demonstracije ob odstranitvi Janeza Janše iz vlade marca 1994 so bile zadnje tako velike, nekaj naslednjih shodov je bilo samo še njihov blede odsev.

Projekt slovenska pomlad je poražen. Zdaj je zato morda še zadnji trenutek, ko bi se dalo še kaj storiti. Res škoda, da se to ni poskušalo že v letu 1997 in v lanskem letu. Preveč časa za pripravo ugodnejših razmer za sanacijo pomladnega tabora je bilo vrženega v stran.

Ivo Žajdela

VELEPOSLANIŠTVO Republike Slovenije
150 Metcalfe street, suite 2101
Ottawa, Ontario, Canada K2P 1P1
Tel. 613-565- 5781

Veleposlaništvo Republike Slovenije obvešča da bo imelo v letu 1999 konzularne uradne ure v Toronto, vsako prvo in tretjo delovno sredo v mesecu od 13:00 - 19:00 ure, zaenkrat v prostorih slovenskega informacijskega centra na naslovu:
770 Browns Line, Etobicoke.
Informacije po telefonu, na veleposlaništvu, so na voljo vsak delovni dan v tednu med 8:00 in 16:00 uro.

3.in 17.marec	4. in 18. avgust
7.in21. april	1. in 15. september
5.in 19.maj	6. in 20. oktober
2.in 16.junij	3. in 17. november
7.in 21.julij	1. in 15. december

Veseli Božič ter srečno in uspešno Novo leto
Merry Christmas and a Happy New Year
Frohe Weihnachten und ein gutes Neues Jahr
'Buon Natale e felice Anno Nuovo con Tanti auguri

Predsednik Glavnega odbora
Slovenske ljudske stranke
Franc Zagožen
f. Zagožen

Predsednik
Slovenske ljudske stranke
Marijan Poljovnik
Marijan Poljovnik

PESNIK
FRANCE
PREŠEREN
150 LET

HRANILNICA IN POSOJILNICA
SLOVENIA PARISHES CREDIT UNION

Offering you a full range of banking services
725 Brown's Line, Toronto, ON M8W 3V7
Tel.: (416) 255-1742 Fax: (416) 255-3871
Monday, Tuesday, Wednesday 10:00 a.m.-4:00 p.m.
Thursday, Friday 10:00 a.m.-7:30 p.m.
Saturday 9:00 a.m.-12:00 p.m.
618 Manning Ave., Toronto, ON M6G 2V9
Tel.: (416) 531-8475 Fax: (416) 531-8533
Monday 12:00 noon-4:00 p.m.
Tuesday, Wednesday 10:00 a.m.-4:00 p.m.
Thursday, Friday 10:00 a.m.-7:30 p.m.
Villa Slovenia
23 Delaware Drive, Hamilton, ON L8E 3N6
Tel.: (905) 578-7511 Fax: (905) 578-5130
Thursday 3:30 a.m.-7:30 p.m.
Friday 12:30 a.m.-7:30 p.m.
Saturday 9:00 a.m.-12:00 noon
Dom Lipa, Toronto, Ontario
(for residents only)
Wednesday 3:00 p.m.-4:00 p.m.
Kdor se ni član, naj postane!

Slovenska Hranilnica in
Posojilnica Janeza E. Kreka
John E. Krek's
Slovenian Credit Union

747 Brown's Line,
Etobicoke, ON M8W 3V7
Tel.: (416) 252-6527
Monday 9:30 a.m.-4:00 p.m.
Tuesday 9:30 a.m.-4:00 p.m.
Wednesday 9:30 a.m.-4:00 p.m.
Thursday 9:30 a.m.-7:30 p.m.
Friday 9:30 a.m.-7:30 p.m.
Saturday 9:00 a.m.-12:30 p.m.
646 Euclid Ave.,
Toronto, ON M6G 2V9
Tel.: (416) 532-4746
Tuesday 10:00 a.m.-4:00 p.m.
Thursday 10:00 a.m.-7:00 p.m.
Friday 10:00 a.m.-8:00 p.m.
Saturday 10:00 a.m.-1:00 p.m.

S E R V I C E S

- Chequing
- Savings
- Term Deposits
- RRSP
- RRIF
- Loans
- Mortgages
- Line-of-Credit
- Master Card
- Banking Machine Card
- Travel Insurance
- Travellers Cheques

Kratka zgodovina
totalitarizma v Sloveniji
1945-1990

knjiga obsega 850 strani
od tega 460 strani
fotografij in dokumentov

Zbornik, v katerem skupina zgodovinarjev, pisateljev in publicistov analizira temno stran slovenskega povojnega obdobja: poboje, politične procese, represijo, strah in pogum, politično indoktrinacijo, pritiske in oportunitizem.

V knjigi so zbrani mnogi še neobjavljeni dokumenti in fotografije o povojnih pobojih in vračanju slovenskih domobrancev in civilistov, o delovanju Ozne in Udbe, o zaporih in koncentracijskih taboriščih, o zaplenbah premoženja, o oblastnem delovanju Partije in volitvah, o ideološki indoktrinaciji v šolstvu, o pritiskih na Cerkev in zapiranju duhovnikov, o emigraciji, o cenzurah in prepovedih, o posegih v kulturo in znanost.

V imenu konzorcija, uprave in uredništva S.D. se vsem, ki ste tako širokogrudno podprli časopis za letošnji Božič s članarino, oglasi, darovi, dopisi, pa tudi s članki dajali moralno oporo, se iskreno zahvaljujemo. Kot ste bili pionirji slovenske državnosti pred 50 leti, ste tudi danes premočrtni zagovorniki demokratske Republike Slovenije. Zahvaljujemo se tudi za številne čestitke ob praznikih, za katere se Vam, na žalost, ne moremo oddolžiti. Ured. S.D.

Veselo Veliko noč
vsem,
želijo odborniki S.D.